

Nedanstående skrifvelse införes på begäran af de båda herrar som undertecknat den samma.

Om hr Karl Sixtus' experiment öfver den animala magnetismen.

Undertecknade få härmed på begäran intyga, att vi sett hr *Karl Sixtus* vid en önskid magnetiseringsseance i Stockholm den 17 januari 1885 inför ett femtiotal personer utföra flera prof på den animala magnetismens verkningar, som voro fullkomligt bevisande och utesloto hvarje tanke på svek eller inbillning.

Sedan ett antal personer förgäfves underkastats de magnetiserande åtgärderna — betraktandet af en metallknapp, betrykning m. m. — lyckades hr Sixtus att fullständigt söfva tre för honom främmande personer (två unga damer och en yngling), hvilka visade sig i det magnetiska tillståndet helt och hållet stå under hans herravälde.

Sålunda lät han den ena damen hålla ena handen på hufvudet af en person och tillsade henne att plocka samt äta de äpplen hon hade under sin hand, hvarpå hon förnyade gånger tog några hårtofsar i handen, hvilken derefter fördes till munnen, som om hon velat äta hvad den medförde. Hon leddes derpå till en dörrpost, mot hvilken ena handen lades, under det hr Sixtus förklarade, att hon ej skulle kunna förmås att taga handen derifrån. Trots flera kraftiga och plötsliga tillrop af öfriga närvarande att taga bort handen från dörrposten, syntes den unga damen alldeles döf därför, utan bibehöll handen i oförändradt läge, tills hr Sixtus gjorde ett par strykningar derå och sade, att den nu finge tagas bort, då den ögonblickligen gled ned.

På tillsägelse sjöng hon den första strofen af en bekant sång — ehuru alldeles såsom i sömnen — och då hon hurrade på magnetisörens befallning, uttalade hon »hurra» på danska, såsom hr Sixtus, fast hon sjelf är svenska.

Såsom hr Sixtus förutsagt, kunde hon vid uppvaknandet ej igenkänna en närvarande väninna, som stälts midt framför henne, utan förklarade hon i stället, att väninnan gått sin väg och glömt sin hatt, alldeles som magnetisören förestafvat henne under sömntillståndet.

Den andra damen utförde likaledes flera automatiska rörelser i det sofvande tillståndet. Ännu fullständigt söfd tillsades hon att precis två minuter sedan hon blifvit väckt gå och skå på kakelugnsluckorna; derpå väcktes hon, hvarvid hon slog upp ögonen, men såg drömmande ut eller föreföll liksom bedöfvad. Sedan precis två minuter förflutit, vände hon sig plötsligt helt om, gick till kakelugnen och slog på luckorna. Hon hade nu blifvit fullkomligt vaken och sade på tillfrågan, hvarför hon slog på kakelugnsluckorna, att hon ej visste det, men att det väl var, emedan hr Sixtus befalt henne det.

Under det somnambula tillståndet vidrördes ögonens hvithinna med fingerspetsen och drogs old på en tändsticka alldeles invid det ena ögat, hvars ögonlock hölls öppet, utan att några blinkningar utfördes.

Med ynglingen gjordes de mest öfverraskande experiment rörande känslighet och okänslighet för smärtsamma intryck. Sålunda tog magnetisören i hans ena örsnibb och förklarade, att man nu skulle kunna göra hvad som helst dermed utan att ynglingen gifve tecken till smärta. Undertecknad, Nyström, genomstack nästan fullständigt örsnibben med en grof nål utan att någon rörelse eller något ljud antydde den ringaste förmimelse deraf. Derpå vidrörde magnetisören åter örsnibben och förklarade den samma numera känslig, och detta besannades ock genast, då ynglingen vid en obetydlig stickning med nålspetsen å samma ställe högt ropade smärta.

Ändtligen förklarade hr Sixtus, att af ynglingens ena pekfinger skulle tredje falangen vara känslolös, den andra vara känslig och den första känslolös, dervid han i tur och ordning vidrörde dessa delar med fingrarna. Med den grofva nålen genomstacks nu hela huden fullständigt å dessa ställen, dervid ynglingen var fullkomligt omedveten om ingreppet å tredje och första falangen, men deremot jämrade sig vid ingreppet å den andra falangen. Nästa ögonblick förklarade magnetisören, dervid han såsom förut vidrörde pekfingrets falanger, att den tredje och första skulle vara känsliga och den andra okänslig; och vid förnyade nålstickningar visade sig, att så ock var fallet.

I enlighet med magnetisörens befallning kunde ynglingen ej tillsluta den öppnade munnen på andras tillsägelse; men då magnetisören sjelf tillsade derom, gjorde han det genast.

Genom en enkel betrykning utefter hela kroppen råkade denna i stelkramp, hvarför ynglingen kunde läggas med nacken på en stol och fötterna på en annan samt dessutom utärda ett betydande tryck å benen, utan att den raka hållningen ändrades.

Dessa experiment, som samstämma med andra af hr Sixtus och öfriga kända magnetisörer utförda, utgöra tvifvelsutan företeelser, som förtjena icke blott den stora allmänhetens intresse, utan lika mycket om ej mera forskarnes synnerliga uppmärksamhet, då de äro egnade att upplysa oss om naturkrafter, som ännu ej äro utredda, och att skingra många fördomar, lärda som olärda.

Stockholm den 19 januari 1885.

G. E. Klemming, Anton Nyström,
k. öfverbibliotekarie. medicine doktor.